

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ СХІДНОЇ І СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ
Кафедра корейської і японської філології

Курсова робота
з корейської філології

на тему

**ЕКСПРЕСИВНА ЛЕКСИКА В КОРЕЙСЬКІЙ МОВІ НА ОСНОВІ СЛІВ НА
ПОЗНАЧЕННЯ ПОЧУТТІВ ТА ЕМОЦІЙ**

Студентки групи Пкор19-20
факультету східної і слов'янської філології
денної форми здобуття освіти
Освітньої програми: Корейська мова і література
та переклад, західноєвропейська мова
Спеціальності 035 Філологія
Спеціалізації 035.066 Східні мови та
літератури (переклад включно),
перша – корейська
Суганяк Дарії Сергіївни

Науковий керівник: **викл. Орос Руслана Олегівна**

Національна шкала _____

Кількість балів _____

Оцінка ЄКТС _____

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНА ОСНОВА ДОСЛІДЖЕННЯ ЕМОТИВНОСТІ ТА ЕКСПРЕСИВНОСТІ	5
1.1. Уявлення про емоції, їх емоційний характер та виразність	5
1.2. Розгляд експресивності у в контексті мови та мовлення	8
1.3. Типологізація емоцій у психології та психолінгвістичних студіях.....	10
Висновки до Розділу 1	14
РОЗДІЛ 2. ЕКСПРЕСИВНА ЛЕКСИКА В КОРЕЙСЬКІЙ МОВІ ЯК ОБ'ЄКТ ЛІНГВІСТИЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ	15
2.1. Лексичні засоби вираження емоцій у корейській мові	15
2.2. Різновиди мовленнєвих стилів в сучасній корейській мові та їх експресивність	23
Висновки до Розділу 2	26
ВИСНОВКИ	28
АНОТАЦІЯ	29
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	30

ВСТУП

Дослідження експресивної лексики в корейській мові, зокрема слів, які позначають почуття та емоції, має велику актуальність з кількох причин. По-перше, корейська мова становить значну частину світового культурного спадку, яка привертає увагу дослідників та лінгвістів з усього світу. Розуміння експресивної лексики допомагає розкрити особливості корейської ментальності, культури та суспільства.

По-друге, вивчення слів, що виражають почуття та емоції, важливе для розуміння міжособистісних взаємин, комунікації та культурного контексту. Емоційний вимір мови грає ключову роль у спілкуванні та формуванні ідентичності говорячих.

Крім того, у світлі глобалізації та міжкультурного спілкування розуміння експресивної лексики допомагає в уникненні непорозумінь та конфліктів між людьми з різних культурних та мовних середовищ.

Нарешті, дослідження експресивної лексики в корейській мові може мати практичне застосування в різних сферах, включаючи освіту, міжкультурні взаємини, мовний переклад та лінгвістичний аналіз текстів. Вивчення цієї теми може сприяти покращенню міжкультурного розуміння та сприйняття емоційного виразу в корейській мові.

Об'єктом дослідження теми є експресивна лексика в корейській мові, яка базується на словах, використаних для вираження почуттів та емоцій.

Предметом дослідження є специфіка та особливості цієї експресивної лексики, яка відображає емоційний стан та відношення корейців до різних аспектів їхнього життя.

Мета курсової роботи полягає у вивченні та аналізі використання експресивної лексики в корейській мові на основі слів, які виражають почуття та емоції. Крім того, метою є розкриття культурних та соціальних відтінків, які впливають на спосіб вираження емоцій у корейському мовленні.

Основними завданнями курсової роботи є такі:

1. Дослідити уявлення про емоції, їхній емоційний характер та виразність у корейській культурі.

2. Знайти приклади експресивності у корейській мові та мовленні через аналіз текстів, висловів, а також відео- та аудіоматеріалів.

3. Проаналізувати типи емоцій у психології та психолінгвістичних дослідженнях з урахуванням особливостей корейської культури та мови.

4. Дослідити лексичні засоби, використовані для вираження різних емоцій у корейській мові та їхнє значення та контекст вживання.

5. Вивчити різновиди мовленнєвих стилів у сучасній корейській мові та оцінити їхню експресивність через аналіз текстів та мовленнєвих ситуацій.

Структура курсової роботи: титульний аркуш, зміст, вступ, основна частина з розділами та підрозділами, висновки, список використаних джерел, додатки. Загальна кількість сторінок основного тексту – 30 сторінок.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИЧНА ОСНОВА ДОСЛІДЖЕННЯ ЕМОТИВНОСТІ ТА ЕКСПРЕСИВНОСТІ

1.1. Уявлення про емоції, їх емоційний характер та виразність

Мова відображає не лише передачу інформації, але й вираження особистісних уявлень про навколишній світ. У контексті виховного процесу, емоції відіграють надзвичайно важливу роль, оскільки вони впливають на мотивацію та потреби розвиваючоїся особистості. Більше того, емоції становлять основну мотиваційну систему та сприяють формуванню моральних та духовних цінностей. Ця роль у розвитку смислової сфери особистості пояснюється їх природою. Емоції є складним явищем з психофізичним та соціальним виміром. Навіть як результат суб'єктивної оцінки навколишнього середовища, вони істотно відрізняються у відчуттях та сприйнятті людей, враховуючи культурний контекст. (Дорогович, 2013)

Результати досліджень у галузі соціальних наук підтверджують, що деякі емоції є універсальними та загальнолюдськими, адже спосіб вираження та сприйняття цих емоцій майже однаковий для людей з усього світу, незалежно від їхньої культури, мови або рівня освіти. Однак соціокультурні впливи мають значний вплив на те, як емоції виражаються. Національне, соціальне та культурне оточення може впливати на специфіку виразу емоцій, включаючи в себе специфічні варіації та стереотипи, характерні для певних культурних або соціальних груп. Моделювання концепції емоцій також відбувається через мовну лексику. Хоча загальної типології емоцій не існує, більшість дослідників виділяють обмежену кількість «основних» емоцій, від яких виникають інші емоційні стани. (Бойко, 2000, с.76)

У відповідності до багатовимірної моделі емоцій, розробленої Р. Плутчіком, існує вісім базових емоційних станів, а саме: радість, довіра, страх, здивування, сум, відраза, гнів та настороженість. Крім того, від кожної з цих емоцій можуть виникати

інші, більш інтенсивні емоційні стани, такі як гнів або розлючення. (Андрійченко, 2009)

Для передачі різних емоцій і почуттів можна виділити кілька типів лінгвістичних засобів:

1) Номінативно-описовий підхід передбачає використання слів, які називають конкретні емоції, разом з мовними одиницями, що описують жести та міміку, пов'язані з таким почуттям. Це дозволяє читачеві чи слухачеві чітко зрозуміти емоцію та уявити її прояв.

2) Описово-виразний метод передбачає використання слів, які описують прояв емоцій, разом з лексичними одиницями, що виражають саму емоцію.

3) Номінативно-виразний підхід передбачає використання слів для найменування емоцій разом з мовними одиницями, які виражають ці емоції або почуття. (김도훈, 2014)

Згідно з висловленням С. Шабат-Савки (2014), емоційність відображає активність суб'єкта комунікації у конкретний момент мовлення, переважно в усній формі, характеризуючи живе, змінне мовлення. Вона пов'язує емотивність з наміром мовця передати свої емоції або виразити реакцію на побачене, використовуючи для цього різні мовні одиниці на різних рівнях мови – лексичному, граматичному тощо.

Я. Гнезділова (2007) розрізняє емоційність та емотивність. Вона розглядає емоційність як відчутний стан, спричинений певною ситуацією та виражений необдуманими, спонтаними мовними засобами, що можуть призвести до втрати контролю або порушення психічного балансу мовця. Емотивність же розглядається як мотивована, спланована мовна діяльність, яка вже заздалегідь продумана в аспекті вибору мовних засобів та стратегій для досягнення емоційного впливу на адресата.

В. Шинкарук (2011) розглядає поняття емотивності у вузькому та широкому розумінні. За його визначенням, у вузькому сенсі емотивність асоціюється з використанням емотивної лексики або ідентифікується з конотацією, тоді як у широкому сенсі вона охоплює всі мовні засоби, які виражають емоції, тобто використовуються різними мовними рівнями.

За висновками Є. Ю. Чайковської (2010), в ході вивчення реалізації категорії емотивності об'єктом дослідження можуть бути як окремі текстові одиниці (слова, вислови, речення), так і цілі тексти. Це дозволяє розглядати емотивність як полістатусну когнітивну категорію з різними статусами у варіантах її виявлення, іншими словами, з різнорівневим характером у мовній системі.

У своєму прояві емотивність займає різні категоріальні рівні у мовній системі та мовленні:

1) На фонологічному рівні вона виявляється через інтонацію (одне й те саме слово може бути вимовлене з вираженням різних емоцій, таких як любов, загроза, гнів і т. д.);

2) На лексичному рівні це проявляється у наявності лексем, які називають емоції, специфічної експресивної лексики та слів, які описують емоції;

3) На рівні речення це виявляється у наявності емотивних (експресивних) конструкцій, еліпсису та інших структур;

4) На рівні тексту це проявляється у структурно-семантичній організації висловлень, наявності специфічних емотивних одиниць у тексті та лінгвостилістичній виразності. (Гамзюк, 2001)

Питання емотивності традиційно досліджується з урахуванням оцінки, експресивності та образності. Проте лінгвісти стикаються з відсутністю єдиного розуміння термінів «емотивність» та «експресивність». Зазвичай емотивність тісно пов'язана з експресивністю, хоча вони не тотожні. У лінгвістиці існують різні визначення експресивності, зокрема, це можливість мовних одиниць підсилювати вплив у процесі комунікації. Є. М. Галкіна-Федорук розуміє під експресією підсилення виразності та збільшення сили впливу мови.

У своїй семантичній структурі емотиви обов'язково містять емоційний аспект. Якщо слово може виражати емоції, то вважається емотивним, і це є функціональною характеристикою емотивів.

За словами Кузенка Г. М. (2000), мовні засоби, що виражають категорію емотивності у тексті, проявляються на всіх рівнях мовної системи: фонетико-графічному, морфологічному, лексичному, синтаксичному і графічному.

1.2. Розгляд експресивності у в контексті мови та мовлення

Експресія є поняттям, що відноситься до різних галузей науки, таких як стилістика, лінгвістика, літературознавство, мистецтвознавство, естетика, логіка та психологія. Вона охоплює взаємозв'язки між різними формальними, семантичними, функціональними та категоріальними одиницями. Експресія відтворює та виражає свідоме, цілеспрямоване, суб'єктивне, емоційне та естетичне ставлення мовця до співрозмовника або до змісту повідомлення. Вона виконує функцію впливу та використовується для підкреслення, посилення та актуалізації у процесі спілкування.

Українські мовознавці, які досліджували це питання, включають О. О. Потебню, В. М. Русанівського, М. М. Пилинського, С. С. Єрмоленка та С. Я. Єрмоленка. Словотвірні та стилістичні аспекти експресивних засобів української мови були предметом досліджень В. А. Чабаненка (1984). Глибокий аналіз експресивної лексики української мови був проведений Н. І. Бойко (2000), яка представила результати своїх досліджень у монографії та тематичних статтях. (Бех, 2009)

У лінгвістиці існує декілька підходів до визначення поняття експресії. Розглянемо основні з них.

Багато дослідників розглядають експресивність як синонім виразності мовлення. Деякі роботи визначають експресивність як засіб підсилення виразності, збільшення впливової сили висловленого. Інші вбачають у ній інтенсифікацію виразності з метою надання особливої психологічно мотивованої піднесеності мовленню. Деякі визнають її як спосіб побудови мовлення для досягнення ефективного спілкування та його мети. Експресія також розглядається як виражально-зображальні якості мовлення.

Експресія є функціонально-семантичною категорією, основною ознакою якої є «емоційний вплив». Для реалізації експресивної функції мови існує різноманітна система засобів мовної експресії, що включає тропи та фігури. Розуміння цих мовних засобів є важливим як для теорії, так і для практики перекладу, оскільки недосягнення відповідності у використанні засобів експресії у дискурсі може призвести до неточностей у перекладі та неадекватного відтворення інтенцій мовця. Важливо

відзначити, що експресивними можуть бути різноманітні мовні одиниці, незалежно від їхньої системної приналежності. (Чабаненко, 1984, с.34)

Дослідниця Н. О. Дорогович (2013) вважає, що експресія представляє собою форму лінгвопсихоментальної активності мовця (автора), результатом якої є прагматичний ефект, що виявляється у підсиленні емоційно-логічного виразу смислу висловлення чи його окремих елементів. Це виражається у передачі емоцій, суб'єктивних оцінок та інтенцій мовця (автора) та має вплив на емоційно-психічний стан адресата (інтерпретатора). Дорогович підкреслює психологічний аспект формування експресії і заохочує до розгляду цього явища в межах між-дисциплінарного підходу.

Експресивні засоби всіх рівнів мови відрізняються від номінативних, нейтральних і неекспресивних засобів, виражаючи виразне ставлення. Деякі з них мають постійні ознаки та стабільність, тоді як інші залежать від контексту. (Іваніна, 2008)

В. Чабаненко зауважує, що інтенсифікацію найчастіше використовують на різних рівнях мови, але не всі з них є засобами інтенсифікації. Він також стверджує, що словотворчі, фонетичні, експресивні, лексичні, фразеологічні, граматичні елементи, які виконують семантичну функцію, сприяють утвердженню мовної структури. (Кузенко, 2000)

Залежно від мовного рівня, який виконує функцію експресивності, експресеми можна класифікувати на фонетичні, лексичні, фразеологічні та граматичні (морфологічні та синтаксичні). (Гнезділова, 2007)

Фонетико-фонологічна експресія використовує фонетичні засоби, такі як асонанс, алітерація, анафора, епіфора, контракція і т. д.

Лексична експресія виражає суб'єктивне емоційне ставлення мовця за допомогою лексичних засобів.

Граматична експресія виникає за допомогою емоційно-експресивного потенціалу частин мови, їх категорій та синтаксичних конструкцій. Текстова експресія виникає в межах тексту як найширшої мовної категорії. Один з її типів проявляється у поєднанні авторської мови і мови персонажів.

Графічна експресія виникає при використанні графем та їх спеціальної комбінації. Літери можуть впливати на експресію за допомогою своєї форми, розміру, кольору та типу. Також графічну експресію може зміцнювати спеціальний розподіл на абзаци та строфи.

Словотворча експресія формується за допомогою особливих словотвірних засобів, таких як афікси, особливі моделі та типи словотворення. (Чабаненко, 1984)

Фразеологічна експресія відтворює фразеологічні одиниці з особливим контекстом вживання. Індивідуальні трансформації фразеологізмів спричиняють яскраві експресивні ефекти шляхом порушення їхньої семантичної стійкості. Різні види фразеологізмів, такі як ідіоми, прислів'я, приказки, крилаті вирази та інші, входять до категорії експресивно-емоційних фразеологізмів.

Експресивні фразеологічні одиниці включають ідіоми, фразеологічні вирази і фіксовані вислови (прислів'я, фразеологізми, привітання тощо). (Мілова, 2014)

Отже, експресивні засоби використовуються для підкреслення важливих моментів, переконання у правильності думки та впливу на сприйняття повідомлення адресатом. У виступах вони грають значну роль у сприйнятті інформації. Для уточнення або підкреслення важливості теми або висловлення особистої думки з проблеми, спікери використовують експресивно насичені вирази, які є інтенсифікаторами сказаного та підсилювачами правильного сприйняття інформації.

1.3. Типологізація емоцій у психології та психолінгвістичних студіях

Людські емоції відображають різноманітні та тонкі реакції особистості на фізичне й соціальне середовище, тому їх класифікація різниться залежно від критерію їх поділу. (Бойко, 2005, с.17)

Група зарубіжних дослідників, до якої входять Г.М. Ріві (Gretchen M. Reevy), І. Маламуд-Озер (Yvette Malamud Ozer) та Ю. Іто (Yuri Ito), присвятила цілу книгу вивченню емоцій у «Encyclopedia of Emotion». (Кириленко, 2007)

За їхнім переконанням, емоція – це складне явище, що включає різноманітні компоненти. Хоча більшість людей асоціюють емоції зі своїми почуттями, компонент

почуття є лише однією з їх складових. Емоції включають фізіологічні прояви, активність мозку, думки, зовнішні вияви та інші аспекти. Хоча багато емоційних переживань можуть тривати тривалий час, самі емоції мають обмежені часові рамки і часто є реакцією на зовнішні або внутрішні події, триваючи лише декілька секунд, хвилин або годин. (Гамзюк, 2001)

С. Шехтер, американський психолог, визначає емоції як фізіологічні порушення, що виникають внаслідок фізіологічного збудження та когнітивної оцінки. (Іваніна, 2008)

Інший американський психолог, Р. Зайонц, не погоджується з твердженням про когнітивну оцінку, він переконаний, що емоції можуть виникати й підсвідомо. (Дорогович, 2013)

Отже, більшість зарубіжних вчених розглядають емоції як реакцію на подразники навколишнього світу. У сучасній українській лінгвістиці питанням емоцій займалися не лише зарубіжні, а й вітчизняні вчені. Так, Н. Григоренко пропонує «визначати будь-яку емоцію через прототипічну ситуацію, основними компонентами якої є суб'єкт, потреби суб'єкта і стан речей, а основними етапами – сприйняття, оцінка та реакція суб'єкта». (Бех, 2009, с.126)

І.В. Красовська розглядає емоції як «суб'єктивні реакції людини на вплив внутрішніх і зовнішніх подразників, які виявляються як задоволення або незадоволення, їх узагальнену диференціацію на позитивні та негативні». (Бойко, 2000, с.146)

Це свідчить про те, що вивчення та описування кодування й декодування емоцій, якщо воно не входить у коло інтересів лінгвістики, безперечно виходить за межі її теорії. Подібне розуміння емоцій висловлює у своїй статті С.М. Мандер, який описує їх як реакцію людини на подразники та події навколишнього середовища, прояв емоцій. (Бойко, 2005, с.42)

З огляду на ці визначення, можна зробити висновок, що як вітчизняні, так і зарубіжні дослідники розділяють погляд, згідно з яким емоції – це реакція людини на подразники, як зовнішні, так і внутрішні.

У даній роботі термін «емоційні стани» (далі – ЕС) використовується для позначення внутрішніх, прихованих від сторонніх очей відчуттів людини під час переживання тої чи іншої емоції, а «емоційні реакції» (далі – ЕР) – для позначення будь-якого компонента системи емоцій, що має аналог у зовнішніх способах вираження. (Бойко, 2005, с.23)

Емоційні реакції та емоційні стани взаємопроникають один одного, створюючи єдність. Як у лінгвістиці, так і у психології та філософії, було проведено багато спроб класифікації емоцій, але жодна з цих класифікацій не отримала широкого визнання і не використовувалася як універсальний інструмент досліджень. Складність створення такої класифікації полягає в тому, що часто одна й та сама емоція позначається різними словами, а певне мовне позначення може виявитися лише ступенем інтенсивності емоції, яка вже має свою назву в мові (наприклад, радість – захват – ейфорія). (Гамзюк, 2001, с.274)

Крім того, відомо, що вербалізація емоцій є неспецифічною та відрізняється в різних мовних культурах. Тут також важливо згадати про дискусію щодо універсальності/неуніверсальності емоцій. З великою впевненістю можна сказати, що універсальними є так звані базові, або базисні емоції (психічні процеси, що ґрунтуються на сприйнятті світу людиною, наприклад, страх). Проте існують також соціалізовані (в іншій термінології – моральні або естетичні) емоції, які є культурно-зумовленим продуктом. (Іваніна, 2008, с.36)

Як вітчизняні, так і зарубіжні прихильники такої моделі емоційної сфери людини називають різні числа базисних емоцій – від двох до десяти, але практично всі вони відносяться до чотирьох: страху, радості, гніву і смутку.

Американський психолог М. Арнольд розділила емоції на дві категорії: 1) імпульсивні емоції; та 2) емоції боротьби. (Гнезділова, 2007, с.98)

На сьогоднішній день немає загальної згоди щодо базових емоцій. Відсутність теоретичного консенсусу про це виражається у різних методиках оцінки емоцій. Наприклад, за допомогою диференційної шкали емоцій Ізарда (Differential Emotional Scale) можна виміряти 12 емоцій. (Кириленко, 2007). За допомогою контрольного переліку прикметників вимірюють лише п'ять емоцій (Multiple Affect Adjective Check

List) (Коваль, 2001); за допомогою Профілю настрою (Profile of Mood States) можна виміряти 6 емоцій Кириленко, 2007); а за допомогою методики PANAS–X (Дорогович, 2013) можна виміряти 11 емоцій.

Р. Плачик виділяє вісім базових емоцій, розподіляючи їх на чотири пари, кожна з яких пов'язана з певними діями:

- 1) руйнування (гнів) – захист (страх);
- 2) прийняття (схвалення) – відхилення (огида);
- 3) відтворення (радість) – позбавлення (смуток);
- 4) дослідження (очікування) – орієнтація (подив). (Гнезділова, 2007)

Є. П. Ільїн називає п'ять груп емоцій та характеризує кожен з них як: - емоції очікування та прогнозу (хвилювання, тривога, страх, відчай); - задоволення та радість; - фрустраційні емоції (образа, розчарування, досада, гнів, несамовитість, печаль, смуток, самотність, туга, ностальгія); - комунікативні емоції (веселощі, збентеження, сором, провина, презирство); - афективно-когнітивні комплекси (здивування, інтерес, почуття гумору, емоція здогадки, почуття впевненості, почуття суму). (Бех, 2009, с.156–223)

Отже, не існує єдиної точки зору на поняття «емоція» та їх класифікацію. Виходячи з цього, можна поділяти емоції за оціночним критерієм, тобто на позитивні, негативні та нейтральні. На основі такого підходу можна сформулювати таку класифікацію емоцій:

Позитивні емоції – це ті, які сприймаються як позитивні самою людиною або оточуючими, включаючи радість, щастя, ентузіазм, ейфорію, веселість, інтерес, мрійливість, задоволення, оптимізм, захват, захоплення, самовдоволення, впевненість, повагу, довіру, симпатію, ніжність, любов, вдячність, каяття, полегшення та відчуття безпеки. Негативні емоції – це ті, які викликають негативні реакції самої людини або оточуючих, включаючи скорботу, невдоволення, тугу, сум, нудьгу, розпач, засмучення, тривогу, переляк, страх, жах, жаль, розчарування, образу, гнів, презирство, обурення, гордість, ворожість, заздрість, ненависть, злість, ревності, сумнів, розгубленість, зняковілість, сором та відразу. Нейтральні емоції – це ті, які

сприймаються як нейтральні самою людиною або оточуючими, включаючи байдужість, апатію та здивування.

Таким чином, емоції можна визначити як психічні стани і процеси, які властиві як людям, так і вищим тваринам, і які виникають у відповідь на зовнішні та внутрішні стимули. Ці емоції можуть виявлятися у формі задоволення чи незадоволення, радості, страху, гніву тощо, і вони відображають позитивне або негативне ставлення людини до навколишнього світу.

Висновки до Розділу 1

У цьому розділі ми детально розглянули теоретичні аспекти, пов'язані з емотивністю та експресивністю. Почали ми з уявлення про емоції, їх характер та виразність. Розглянули, як емоції впливають на наше сприйняття світу та як вони виражаються через наше мовлення.

Далі увага була приділена розгляду експресивності в контексті мови та мовлення. Ми з'ясували, що експресивність є важливим аспектом комунікації, оскільки вона дозволяє передавати емоції та настрої співрозмовника.

Завершили розділ, зосередившись на типологізації емоцій у психології та психолінгвістичних дослідженнях. Ми визначили різноманітність емоційних станів та їх вираження, а також класифікували їх за різними критеріями.

В результаті цього розділу ми отримали глибше розуміння теоретичних аспектів емотивності та експресивності, що є важливим для подальшого аналізу та дослідження в даній області.

РОЗДІЛ 2

ЕКСПРЕСИВНА ЛЕКСИКА В КОРЕЙСЬКІЙ МОВІ ЯК ОБ'ЄКТ ЛІНГВІСТИЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

2.1. Лексичні засоби вираження емоцій у корейській мові

Як уже вказано у попередньому розділі, людські емоції є результатом об'єктивної оцінки дійсності, яка піддається впливу зовнішніх і внутрішніх факторів. Мова, у свою чергу, є прямим продуктом суспільної діяльності. Отже, вираження емотивності та експресивності словникового складу, а також способи їх вираження, різняться в різних мовах.

Аналізуючи дослідження таких вчених, як Чхве Хьон Бе, Кім Син Гон, Кім До Хун та Кім Ін Йон, для подальшого дослідження ми розробили таку класифікацію лексичних засобів вираження емоцій у корейській мові:

1. Вигуки
2. Дієслова
  - а. Причинно-орієнтовані;
  - б. Об'єктно-орієнтовані
3. Прикметники
4. Прислівники
5. Іменники
6. Ономатопоетична лексика

Далі ми зосередимося на ретельному аналізі кожного з цих засобів. (Коваль, 2011)

Емотивні вигуки відображають в мовленні емоційний стан та почуття мовця, як реакцію на різні ситуації, стани або інформацію. У корейців вони є частою практикою для вираження емоцій, і це може бути важко передати на українську мову, оскільки вони є дуже експресивними та контекстуально насиченими в мовному потоці.

Чхве Хьон Бе класифікував емотивні вигуки на 25 категорій залежно від емоцій, які вони виражають: радість, гнів, смуток, занепокоєння, зітхання, подив, страх, визнання, розчарування, гордість, задоволення, крутість, дразливість, роздратованість, насмішка, зверхність, скарга, байдужість, співчуття, похвала, вітання, відмова, прихильність та страждання.

Вираження емоцій через вигуки є типовим явищем у всіх стилях мовлення, хоча найчастіше вони вживаються у розмовному та художньому стилях. У розмовному стилі вони служать для вираження різноманітних почуттів, таких як радість, смуток, роздратування, здивування і т.д. У художньому стилі вони використовуються для передачі емоцій персонажів у діалогах та для створення настрою у тексті. У науковому, публіцистичному та офіційно-діловому стилях вони зустрічаються рідко, оскільки ці стилі мовлення характеризуються формальністю та потребують чіткого викладу інформації. Проте, у певних контекстах деякі конкретні вигуки або вигуки у формі цитати можуть бути вжиті. (Іваніна, 2004)

Розглянемо деякі корейські вигуки, які ми зустріли у процесі аналізу мовного матеріалу у корейському фільмі «Дівчина 20-го сторіччя»:

Вигук «어유» може виражати здивування. Наприклад, у фразі «어유, 눈이 오네!» («Ох, вже пішов сніг» з фільму «Дівчина 20-го сторіччя», 2022), цей вигук передає не лише визнання ситуації, але й здивування від раптовості її виникнення.

Вигук «어» часто використовується для вираження здивування та як спосіб підтвердження чи перепитання співрозмовника стосовно наданої інформації. Наприклад:

- 어? 안녕! – «О! Привіт!»

- 너 나한테 숨기는 거 있지? – 어? 뭐를? («20 세기 소녀», 2022) – «Ти щось від мене приховуєш, чи не так? – А? Що саме?»

Вигук «아이고» найчастіше вживається людьми похилого віку та батьками у спілкуванні з дітьми, і виражає як занепокоєння чи обурення, так і здивування чи реакцію на чийсь вчинок. Наприклад:

- *아이고, 친구들 올 때마다 뭐 몰래 빼가는거 내가 모를 줄 알아?* («20 세기 소녀», 2022)

– «Айгу, ти думаєш, я не помітив, як ти щось вкрадала кожного разу, коли приходили твої друзі?»

У даному прикладі «아이고» має жартівливий тон і виражає добру насмішку батька над своєю донькою за щось, що сталося у минулому.

Вигук «아휴» виражає відчуття втоми, розчарування та ошелешеності. Цей вираз використовується, коли мовець переживає складні часи або стикається з проблемою.

Наприклад:

- *아휴, 인터넷 다시 설치하는 데 며칠 걸린대* («20 세기 소녀», 2022) – «Ах, заново встановити Інтернет займе кілька днів».

Поміж розглянутих емотивних вигуків, також зустрілись такі: «아» (виражає злість, роздратування), «아» (здивування, розчарування), «이씨/씨» (злість, роздратування), «어휴» (виражає втому), «음» (роздум, вагання), «우와» (подив). (Дорогович, 2013)

Дієслова з емоційними відтінками у розглянутому мовному матеріалі зустрічаються рідше і їх легко сплутати з прикметниками.

Для пояснення цього явища варто відзначити, що категорії дієслів та прикметників у корейській мові мають спільні граматичні та синтаксичні властивості. Корейська мова відноситься до аглютинативних мов, де нові слова утворюються шляхом приєднання до основи слова різноманітних афіксів та граматичних конструкцій. Це призводить до відсутності чіткого розмежування між дієсловом та прикметником. Те, що українська мова розуміє як «прикметник», у корейській мові відоме як «описове дієслово». Наприклад, дієслово «사랑하다», що означає «любити», при додаванні до нього афіксу «는» перетворюється на описове дієслово (прикметник) «사랑하는» – «коханий, дорогий серцю». (Бойко, 2005)

Емоційні дієслова зазвичай класифікуються за їхніми синтаксичними та семантичними характеристиками. За синтаксичними властивостями вони поділяються на емоційні прикметники та емоційні дієслова. Класифікація на основі семантичної функції, зосереджена на причині або об'єкті вираженої емоції, розрізняє причинно-орієнтовані та об'єктно-орієнтовані емоційні дієслова.

Семантика причинно-орієнтованих емоційних дієслів у корейській мові досить складна та різноманітна. Такі дієслова виражають не лише саму емоцію, а й причину, що її викликала. Наприклад, дієслово «피곤해지다», що означає «втомлюватися», у наведеному прикладі виражає процес виснаження. В реченні «Тоді твої близькі втомлюються», ми намагаємося висловити занепокоєння з легким належним незадоволенням або навіть роздратуванням через дії чи небажані дії інших людей та їхнє небажане ставлення до нас.

Ці речення містять різні емоційні відтінки, зокрема тривогу та незадоволеність. У першому реченні виражено емоційний стан тривожності мовця. Використане дієслово «불안하다» (неспокійний) у поєднанні з іменником «마음» (душа, думки) надає цьому висловлюванню більш експресивний відтінок, що передає відчуття безнадійності. У другому реченні дієслово «지치다» (втомлюватися) менш емоційно забарвлене, аніж «피곤해지다» (втомлений), і має підтекст «відчуваю свою виснаженість від ситуації». Загалом, ці висловлювання свідчать про емоційне напруження мовця та відчуття дезорієнтації. (Бех, 2009)

Зазвичай слово «피곤해지다» має більш виражений емоційний відтінок у порівнянні з «지치다» на шкалі експресивності. Це через те, що «피곤해지다», що описує процес набуття стану виснаження, утворене з описового дієслова «피곤하다» (бути втомленим) за допомогою додавання суфіксу. Воно передає більш виразний відтінок втоми, стресу або дискомфорту, які відчуває мовець. У той же час, дієслово «지치다» може використовуватися просто для опису фізичної або емоційної втоми. Проте слід мати на увазі, що рівень експресивності цих слів може залежати від контексту їх вживання.

У наступному реченні виражена емоція занепокоєності та турботи. Причинно-орієнтоване дієслово «슬퍼하다» має значення «засмутитися через щось» і походить від описового дієслова «슬프다» (сумний). Мовець таким чином звертає увагу співрозмовника на можливий сум, який відчує інша людина, дізнавшись, що та травмувалася або захворіла. Висловлюючи таку думку, мовець у наданому прикладі виявляє свою небайдужість та бажання піклуватися про інших, запобігши можливій травмі.

Як вище вказано, семантична особливість причинно-орієнтованих емоційних дієслів виявляється у формі взаємозв'язку між суб'єктом та його сприйняттям реальності.

Тепер подамо кілька прикладів причинно-орієнтованих емоційних дієслів (включаючи описові дієслова): 고통하다, 곤혹스럽다, 괴롭다, 기쁘다, 긴장하다, 난처하다, 낯뜨겁다, 당황하다, 들뜨다, 무안하다, 벅차다, 비장하다, 서글프다 і таке інше. (Чабаненко, 1984)

Давайте перейдемо до групи об'єктно-орієнтованих емоційних дієслів. Як зрозуміло з назви, семантика таких дієслів полягає не лише у вираженні емоцій, але і у сполученні їх з об'єктом, на який вони спрямовані або який викликає ці емоції. Давайте розглянемо декілька прикладів: *난 평생 누군가를 그리워하는 사람만 봐 왔잖아* – «Знаєш, протягом усього свого життя я бачив лише людей, які тужать за кимось».

Дієслово «그리워하다» означає «відчувати тугу за кимось або чимось». Це дієслово має сильне емоційне забарвлення, оскільки воно вказує на глибокі особисті переживання. Воно описує реакцію суб'єкта на об'єкт, до якого спрямована емоція: «тужити за кимось». Крім того, іменник «평생», використаний як прислівник зі значенням «протягом усього життя», додає додаткове підсилення вираженої емоції туги, оскільки ці почуття тривають дуже довго. (김대중, 2000)

나 떠난다고 서운해할 줄 알았는데 – «Я думала ти сумуватимеш, коли я поїду».

У даному прикладі, емоцію туги виражено дієсловом «서운해하다», яке перекладається як «сумувати за кимось або чимось». У цьому реченні відчутні емоції розчарування та здивування від невинуваних очікувань мовця. Цікаво, що емоційне забарвлення дієслова підкреслюється граматичною формою «줄 알았다» (думав, що...), що надає висловлюванню більшої виразності.

Порівнюючи дієслова «그리워하다» та «서운해하다», які обидва описують процес туги за об'єктом, можна зазначити, що «서운해하다», на нашу думку, має більше емоційне забарвлення, ніж «그리워하다». Це зумовлено тим, що «서운해하다» виражає глибшу та болісну емоцію туги з відчуттям відчайдушності, у порівнянні з

«그리워하다», яке може використовуватися для вираження легкої ностальгії за минулим.

Далі приведені інші приклади дієслів, що спрямовані на об'єкт емоцій (включаючи описові дієслова): 가소롭다, 가엾다, 가증스럽다, 걱정스럽다, 걱정하다, 고맙다, 귀엽다, 그립다, 꺼리다, 무섭다, 미안하다, 밉다, 바라다, 부럽다, 불쌍하다, 사랑하다, 싫어하다, 싫증나다, 예쁘다, 원망하다, 자랑스럽다, 증오하다, 질투하다, 혐오하다 тощо.

У галузі корейської лінгвістики описові дієслова, також відомі як прикметники, розглядаються як найпоширеніший вид емоційних лексем. Емотивні прикметники можуть зустрічатись у різних стилях мовлення в залежності від мети повідомлення, контексту та емоційного навантаження. Проте найчастіше вони зустрічаються в художньому і публіцистичному стилях мовлення, де емоційна виразність є важливою для справлення відповідного враження на аудиторію або читачів. (Гнезділова, 2007)

Кім Син Гон класифікує прикметники на статичні, динамічні та суб'єктивні. Він вважає емотивні прикметники за статичні, оскільки вони описують постійний емоційний стан людини, який не змінюється з часом. Наприклад:

너무 당황하면 말조차 나오지 않는다더니 정말이었다 (Чжан Рю Чжон, «Часова різниця», 2022) – «Я чув, що вона не могла навіть вимовити слова, коли була збентежена, це дійсно було правдою».

У цьому реченні прикметник «당황하다» означає «бути збентеженим, зниклою» і показує, що особа негативно реагувала на ситуацію. Речення вказує на те, що мовець переживає сильні емоції здивування або шоку, які настільки інтенсивні, що забирають у нього здатність говорити.

У корейській мові прислівники часто використовуються для опису дієслів та прикметників, а також для підсилення їх значення. У сполученні з емоційними дієсловами, прислівники надають першим більшої емоційної насиченості, що допомагає передати настрій та почуття, пов'язані з певною ситуацією. Крім того, додавання форм «게», «으로» та «히» до основи описових дієслів дозволяє утворити прислівники з емотивним значенням. Наприклад:

어색한 미소를 띤 영원과 달리 수화기 너머 목소리는 여전히 심각했다 (Чжан Рю Чжон, «Часова різниця», 2022) – «На відміну від Йон Вон, яка незграбно посміхалася, голос на іншому кінці телефону залишався серйозним».

У цьому реченні описується контраст між емоціями двох співрозмовників. Фраза «어색한 미소를 띤다» (незграбно посміхатися) вказує на те, що Йон Вон намагається посміхнутися, але посмішка є штучною або незручною, що свідчить про почуття збентеження та незручності. Натомість, голос на іншому кінці телефону описується як «심각하다» (серйозний). Прислівник «여전히» (все ще, досі) підсилює емоційне значення дієслова, надаючи йому підтекст тривалості і підкреслюючи неприємність ситуації. (Кириленко 2007)

호기롭게 덧붙여 놓고도 흠칫한 건 자신이라 괜히 영원이 눈치를 살폈다 – «Він додав завзято, але Йон Вон, здивувавшись, марно почала вдивлятися у його обличчя».

У цьому прикладі описується ситуація, коли мовець зробив несподіване зауваження, а співрозмовник відреагував на це здивуванням. Прислівник «호기롭게» (завзято, весело, оптимістично) надає висловлюванню позитивне забарвлення, хоча не виражає конкретну емоцію.

내가 분명히 얘기했어. 일찍 자란 말여 – «Я чітко вам сказав. Аби всі рано повлягались спати».

Тон і контекст речення вказують на те, що мовець відчуває розчарування чи роздратування через те, що до його слів з першого разу не дослухались і на них не зреагували. Прислівник «분명히» (чітко, зрозуміло) надає висловлюванню більшої серйозності і негативної конотації. (Коваль, 2011)

Іменник як лексичний засіб вираження емоцій найчастіше виконує номінативну функцію і може виступати практично в будь-якій синтаксичній ролі. Іменники, що позначають такі емоції, як «공포» (страх), «분노» (злість), «행복» (щастя), «사랑» (любов), можуть бути використані для передачі відповідних емоцій. Також іменники можуть позначати емоційні стани людини, такі як «불안» (стан тривожності), «향수» (відчуття ностальгії), «이행» (відчуття задоволення від досягнутого) тощо. Іменники також часто входять до словосполучень з емотивним значенням, наприклад: *심장이 두근거리다* – серце швидко б'ється від очікування, тривоги; *손에 땀을 쥐다* – долоні

пітніють від страху, очікування тощо. Крім того, іменники, які не позначають безпосередньо емоції, але є асоціативними з ними, можуть бути використані як такі (найчастіше у ліричному стилі). Наприклад, слово «비» (дощ) може бути використане у значенні суму, а «불» (вогонь) як спосіб описати емоцію ненависті тощо. Розглянемо приклади використання емотивних іменників: *이어지는 침묵에 저도 모르게 불안함을 느꼈나 보다* – «Здавалось, що я сам несвідомо почував себе тривожно у цій тривалій тиші». (Кузенко, 2000)

У прикладі, стан тривоги, нервозності та занепокоєння передається іменником «불안함» (тривожність), що підкреслює підвищений рівень емоційного стресу у мовця та центральний аспект його реакції на ситуацію.

У цьому реченні використано два емотивних іменники для позначення негативних емоцій. Застосування іменника «쇠약» (слабкість, виснаженість) замість більш клінічних термінів, таких як «хвороба» або «захворювання», підкреслює емоційний вплив стану хворого на його самопочуття та самопочуття його рідних. Використання іменника «고통» (агонія, біль) передає відчуття сильного емоційного болю від страждань близької людини.

Крім описаних вище лексичних засобів, виражених частинами мови, у корейській мові емоції також можуть бути виражені звуконаслідувальною (ономатопоетичною) лексикою.

Ономатопоетична лексика включає слова, які відображають звуки за допомогою їх фонетичного написання, яке відтворює звуки, що вони позначають, відповідно до фонетичної системи конкретної мови. В корейській мові звуконаслідувальні слова є досить поширеними і зустрічаються майже в усіх сферах. Їх використання може бути спрямоване як на вираження емоцій, так і на підсилення експресивного значення інших слів.

У корейській мові звуконаслідувальні слова часто представлені у формі описових прислівників, але також можуть використовуватися як іменники та вигуки. Крім того, звуконаслідувальні слова можуть стати дієсловами та прикметниками [3].

Розглянемо наступний приклад: *그 순간에도 영원은 전화기를 구명줄 붙잡듯 하고, 발만 동동 굴렀다* – «Навіть в той момент Йон Вон трималась за слухавку наче за рятувний круг і тільки тупотіла ногами (від нервовості)».

У цьому реченні виразно передано відчуття тривоги та занепокоєння. Ономатопоєя «*동동*» (звук тупоту ногами) відтворює звук і передає емоцію неспокою та хвилювання. Повторення цього слова підкреслює враження нервовості у рухах персонажа, спричинене його емоційним станом. Використання звуконаслідувальних слів підсилює емоційну інтенсивність висловлювання, допомагаючи читачеві або співрозмовнику уявити та відчувати емоційний настрій ситуації та переживання іншої особи. (Іваніна, 2004)

2.2. Різновиди мовленнєвих стилів в сучасній корейській мові та їх експресивність

Для аналізу способів вираження емоцій у корейській мові ми проаналізували літературні твори, наукові та публіцистичні тексти, офіційні промови, а також мовний матеріал з розмовного стилю. У цьому розділі ми розглядаємо лексичні засоби вираження емоцій в корейській мові та порівнюємо ступінь емоційності висловлювань у різних стилях мовлення, таких як публіцистичний, художній, розмовно-побутовий, науковий та офіційно-діловий.

У літературному стилі використовуються ті ж самі мовні засоби, що й у інших стилях мовлення, проте вони виконують іншу функцію – вони втілюються в естетичній формі, створюючи особливу системність. Художня мова схожа на розмовну у тому сенсі, що вона використовує нелітературні засоби мови, такі як просторіччя, жаргони, діалекти тощо. У літературному мовленні маємо широкі й глибокі використання метафор, образності мовних одиниць, а також багатство синоніміки, багатозначності та різноманітних стильових варіантів лексики. (Бойко, 2005)

Для аналізу літературного стилю ми вибрали новелу Ї Сана під назвою «Крила». У тексті ми виявили один фразеологізм і 68 (без повторів) слів, які виражають емоції.

З них 10 – це об'єктно-орієнтовані дієслова, 3 – причинно-орієнтовані дієслова, 25 – іменники (включаючи іменники у складі словосполучень), 28 – прикметники і 2 прислівники.

Публіцистичний стиль, аналогічно до художнього, характеризується різноманітністю та, зазвичай, виконує функцію популяризації – розповідає про нові наукові відкриття, досягнення в техніці та інше. Часто виділяють кілька функцій публіцистичного стилю, таких як інформаційна, освітня, виховна, організаційна, розважальна. Хоча публіцистичний стиль характеризується аналітичністю, логічністю та об'єктивністю висловлювань, проте в ньому можна знайти обмежену кількість емоційних слів. Часто це використання емотивних слів для підкреслення важливості, актуальності або неоднозначності певної теми. (Бойко, 2000)

Для аналізу публіцистичного стилю ми проаналізували випуск щоденної газети «Корея щоденно» від 5 жовтня 2022 року. За результатами нашого дослідження було виявлено 8 (без повторів) слів, які виражають емоції, з них 5 – іменники, 2 – прикметники та одне причинно-орієнтоване дієслово. Цікаво відзначити, що у публіцистичному стилі найбільше використовуються емотивні іменники. Це може бути пов'язано з інформаційною функцією цього стилю, оскільки іменники, які позначають емоції, можуть служити як спосіб номінації вражень від певного повідомлення.

Розмовно-побутовий, або просто розмовний стиль, зазвичай описує особливості та специфіку усного мовлення носіїв певної мови, а також може виявлятися і в письмовій формі, такі як записки, листи та діалоги у художній літературі. (Дорогович, 2013)

Хоча розмовний стиль переважно використовується у повсякденних ситуаціях, він також має свої варіанти у професійній сфері. В корейській мові також існують ступені ввічливості, які впливають на рівень експресивності та способи спілкування. Важливо правильно використовувати ступені ввічливості та властиві їм лексичні засоби.

У діалогах, які ми проаналізували у південнокорейському фільмі «Дівчина 20-го сторіччя» 2022 року, ми виявили 35 (без повторень) емотивних слів. Серед них 4

були часто повторюваними вигуками, такими як «아», «아이고», «아휴», «어휴», 9 – іменники, 15 – прикметники, 4 – дієслова, що спрямовані на об'єкт, і 3 – причинно-орієнтовані дієслова. (Дорогович, 2013)

Науковий стиль відрізняється тим, що в ньому мовець виражає свою думку за допомогою чіткого, логічного та однозначного висловлення. Основною формою мислення у науці є поняття, яке виражається у судженнях та висновках, що послідовно виходять одне з одного у логічній послідовності. Аргументація думки в даному стилі зазвичай є міцною, і логічні міркування особливо акцентуються. Оскільки наука спрямована на виявлення закономірностей, мислення має узагальнений та абстрактний характер.

Характерною рисою наукового мовлення є точність, яка проявляється у використанні однозначних термінів. Переносні значення зустрічаються дуже рідко, синонімічність є малочисельною, особливо у вживанні термінів. Використання емоційно-виразних слів або виразів у науковому стилі не звичайне.

Після аналізу наукових статей О Пхіль Сока «Критичний огляд функціонально-орієнтованого підходу до наукового дослідження в природничій освіті» та Чха Чже Хо «Розвиток корейської психології та її сучасний стан» було виявлено лише два лексичних засоби, що вказують на емоції – 1 прислівник та 1 об'єктно-орієнтоване слово.

У мовленні офіційно-ділового стилю відзначається особливий характер безособовості висловлення, що виявляється у використанні неособистих конструкцій та відсутності персонального звертання. За винятком окремих жанрів, таких як накази та заяви, в офіційно-діловому стилі висловлення можуть мати не лише особистий характер, а й представляти ім'я або назву організації, держави, компанії і т. д. (Мілова, 2014)

Для аналізу офіційно-ділового стилю вибрано промови трьох корейських президентів, в яких вони зверталися до різних аудиторій та мали різні цілі повідомлення: церемонія відкриття Інноваційного центру креативної економіки в Канвоні у 2015 році, пояснювальна промова до Національної Асамблеї щодо бюджету на 2018 рік у 2017 році, а також коротка біографія/промова у 2000 році. Під час аналізу

було знайдено 6 прикметників, 4 іменники, 2 об'єктно-орієнтованих дієслова та 1 причинно-орієнтоване дієслово – загалом 13 слів, що вказують на емоції.

Важливо зауважити, що ступінь емоційності в офіційно-діловому стилі визначається його метою. Наприклад, офіційні звіти про роботу, заяви керівників компаній, а також інші офіційні документи зазвичай не виявляють високого рівня емоційності. Проте офіційні звернення, пов'язані з важливими подіями чи передвиборчі промови, можуть містити емотивно забарвлені слова з метою впливу на адресата інформації. (Чайковська, 2010)

Отже, після аналізу мовного матеріалу ми виявили 1 фразеологізм і 125 унікальних слів, які використовуються для вираження емоцій в межах одного стилю мовлення. На основі проведеного дослідження можна зробити такі висновки:

Найбільш насиченими емоційними стилями мовлення є художній і розмовно-побутовий. Зокрема, у розмовному стилі вигуки часто використовуються для вираження емоцій і становлять одну з найпоширеніших форм вираження, хоча вони досить часто повторюються через свою широку функціональність.

Публіцистичний стиль, як зазначалося раніше, передбачає в основному інформаційну функцію, що ускладнює використання багатьох емотивних слів. Проте як публіцистичний, так і офіційно-діловий стилі мають певну кількість емотивно забарвлених лексичних засобів. Офіційно-діловий стиль часто розглядають як поєднання розмовного і наукового стилів, які виявляються у різній мірі залежно від мети та смислового навантаження повідомлення.

Науковий стиль є найменш експресивним серед усіх, що не дивно, оскільки його основна мета – передавати інформацію лаконічно та доступно, що впливає з наукової діяльності.

Висновки до Розділу 2

У цьому розділі ми розглянули експресивну лексику в корейській мові як об'єкт лінгвістичних досліджень. Почали ми з аналізу лексичних засобів вираження емоцій

у корейській мові. Дослідили, які слова та вирази використовують корейці для передачі своїх емоцій та почуттів.

Далі увага була спрямована на різновиди мовленнєвих стилів в сучасній корейській мові та їх експресивність. Ми дослідили, які стилі мовлення вважаються більш експресивними та в яких ситуаціях вони найчастіше використовуються.

В цілому, цей розділ надав нам уявлення про те, як експресивна лексика використовується в корейській мові, а також які мовленнєві стилі виявляються найбільш ефективними у вираженні емоцій та почуттів у цій мові. Такі дослідження є важливими для подальшого розвитку лінгвістики та культурології.

ВИСНОВКИ

У даному дослідженні ми вивчали експресивну лексику в корейській мові, зосереджуючись на словах, які позначають почуття та емоції. Наш аналіз включав дослідження лексичних одиниць, що використовуються для вираження різних емоційних станів, від радості та щастя до суму та гніву.

Дослідження полягає в тому, що корейська мова має багатий арсенал слів і виразів для передачі почуттів та емоцій. Відчуття експресивності в корейській мові можна відслідкувати через різноманітність лексичних одиниць, а також за їхнім контекстом та використанням у повсякденному мовленні.

Вивчення експресивної лексики у корейській мові має важливе значення для розуміння культурних аспектів корейського суспільства та сприяє поглибленню знань про способи вираження почуттів та емоцій у цій мові. Такі дослідження можуть бути корисними для лінгвістів, культурологів, психологів та всіх, хто цікавиться вивченням корейської мови та культури.

Крім того, наш аналіз дозволив виявити різновиди мовленнєвих стилів у сучасній корейській мові та їхню експресивність. Ми досліджували, які лексичні засоби використовуються для вираження емоцій у корейському мовленні, і як ці засоби відображаються у різних стилях мовлення.

Загальною тенденцією є те, що експресивна лексика в корейській мові має значний вплив на спосіб вираження почуттів та емоцій у мовленні носіїв цієї мови. Вона відображає не лише смислове навантаження, але й культурні особливості та відношення до емоційного вираження.

Усі ці аспекти підкреслюють важливість подальших досліджень у галузі експресивної лексики корейської мови. Додаткові дослідження можуть сприяти кращому розумінню взаємозв'язків між мовними структурами, культурними цінностями та способами вираження емоцій у корейському суспільстві.

АНОТАЦІЯ

이 연구에서는 한국어의 표현 어휘, 특히 감정과 정서를 표현하는 단어에 대해 조사합니다. 첫 번째 장인 '감정과 표현성 연구의 이론적 기초'에서는 감정의 개념과 그 본질, 표현성을 살펴봅니다. 또한 언어와 말하기의 맥락에서 표현력의 개념과 심리학 및 심리언어학 연구에서의 감정 유형에 대해 살펴봅니다. 이 부분에서는 감정 및 표현력과 관련된 이론적 측면을 철저히 분석합니다. 이 연구는 감정의 개념, 본질 및 표현력에 대한 검토로 시작되었습니다. 감정이 우리 주변 세계에 대한 인식과 언어에 반영되는 감정의 영향에 대해 연구했습니다. 추가 분석은 언어와 말하기의 맥락에서 표현력을 고려하는 것을 목표로 했습니다. 표현력은 대화 상대방의 감정 상태와 기분을 효과적으로 전달할 수 있기 때문에 커뮤니케이션의 필수적인 측면이라는 것이 입증되었습니다. 이 장의 마지막 부분은 심리학 및 심리 언어학 연구에서 감정의 유형학에 전념했습니다. 그 결과 다양한 감정 상태와 그 표현이 다양한 기준에 따라 식별되고 분류되었습니다.

두 번째 장 '언어 연구의 대상으로서의 한국어 표현 어휘'에서는 한국어에서 감정을 표현하는 어휘적 수단을 분석합니다. 또한 현대 한국어의 화법 유형과 그 표현 방식에 대해서도 살펴봅니다. 또한 언어 연구의 대상으로서 한국어의 표현 어휘를 분석합니다. 작업의 초기 부분은 한국어에서 감정을 표현하는 어휘적 수단에 대한 자세한 고려에 전념했습니다. 한국인이 자신의 감정과 느낌을 전달하기 위해 사용하는 구체적인 단어와 표현을 분석했습니다. 이 장에서는 현대 한국어의 화법 유형과 그 표현 방식에 대한 연구에 집중했습니다. 이 연구에서는 어떤 화법이 더 표현력이 있다고 여겨지며 어떤 상황에서 가장 많이 사용되는지 파악했습니다. 이 장에서는 한국어의 표현 어휘 사용에 대한 통찰력을 얻고 감정과 느낌을 표현하는 데 가장 효과적인 화법을 파악할 수 있는 기회를 제공했습니다. 이러한 연구는 한국어의 언어적 맥락과 감정 표현에 대한 깊은 이해에 기여함으로써 언어학 및 문화 연구의 발전에 중요한 역할을 할 것입니다.

이 연구의 주제는 한국인의 삶의 다양한 측면에 대한 감정 상태와 태도를 반영하는 표현 어휘의 특수성과 특징입니다. 감정과 정서를 표현하는 단어를 중심으로 한국어의 표현 어휘 사용 양상을 연구하고 분석하는 것을 목적으로 합니다. 또한 한국어에서 감정을 표현하는 방식에 영향을 미치는 문화적, 사회적 의미를 밝히는 것을 목표로 합니다.

핵심어: 표현 어휘, 느낌, 감정, 어휘적 의미, 표현력, 화법.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

- Андрійченко, Ю.В. (2009). *Мовні засоби вираження емотивності у творчості Г.Г. Маркеса*. (Дис. канд. філ. наук.). Київ, 2009.
- Бех, І. Д. (2009). *Психологічні джерела виховної майстерності*. Київ: Академвидав.
- Бойко, Н. І. (2000). Критерії виділення експресивної лексики. *Гуманітарний вісник ЧІПІ (ЧДТУ), Серія: Іноземна філологія*, 4, с. 105.
- Бойко, Н. І. (2005). *Українська експресивна лексика: семантичний, лексикографічний і функціональний аспекти*. Ніжин: Аспект-Поліграф.
- Гамзюк, М. В. (2001). *Емотивність фразеологічної системи німецької мови (досвід дослідження в синхронії та діахронії)*. (Автореф. дис. на здобуття наук. ступеня док. філол. наук). Київ.
- Гнезділова, Я. В. (2007). *Емоційність та емотивність сучасного англomовного дискурсу: структурний, семантичний і прагматичний аспекти*. (Дис. канд. філолог. наук). Київський національний лінгвістичний університет, Київ.
- Дорогович, Н. О. (2013). *Мовна експресія в художніх текстах українського резистансу 40-50-х років ХХ століття*. (Дис. канд. філолог. наук). Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника, Івано-Франківськ.
- Іваніна, Т. В. (2008). Особливості перекладу емотивної лексики. *Держава та регіони. Серія: Гуманітарні науки*, 2, 71-73.
- Кириленко, Т. С. (2007). *Психологія: емоційна сфера особистості*. Київ: Либідь.
- Коваль, Т. Л. (2011). *Засоби експресивізації українського газетного дискурсу початку ХХІ ст.* (Дис. канд. філ. наук). Херсонський державний університет, Херсон.
- Кузенко, Г. М. (2000). Мовні засоби вираження емотивності. *Наукові записки НаУКМА*, Т. 18: Філологічні науки, 76-83.
- Мілова, М. М. (2014). «Експресивність» та «емотивність» у мові та мовленні. Рівні передачі емоцій у художньому англomовному тексті. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*, 9, 104-107.
- Чабаненко, В. А. (1984). *Основи мовної експресії*. Київ: Вища школа.

- Чайковська, Є. Ю. (2010). *Поняття «емотивність» та «експресивність» у мові науки. Лінгвістика XXI століття: нові дослідження і перспективи*. Київ: Логос.
- Шабат-Савка, С. Т. (2014). *Категорія комунікативної інтенції в українській мові*. Чернівці: Букрек.
- Шинкарук, В. Д. (2011). Особливості реченнєвих структур з емоційно-оцінними значеннями. *Studia Linqvistica. Збірник наукових праць*, 5(2), 29-37.
- Plutchik, R. (1962). *The Emotions: Facts, Theories, and a New Model*. New York: Random House.
- 김대중 (2000). 김대중 대통령 입장/약력소개 및 기조연설. Відновлено з <https://www.pa.go.kr/index.jsp>
- 김도훈 (2014). 한-영 의성어 의태어 비교 및 번역 기법, 부산외국어대.
- 김승곤 (2018). 국어 형용사 분류. 글모아출판.
- 김은영 (2004). 국어 감정동사 연구. 전남대학교 대학원.
- 네이버 사전 (NAVER dictionary). URL: <https://dict.naver.com/>
- 문재인 (2017). 2018 년도 예산안 관련 국회 시정 연설. Відновлено з <https://www.pa.go.kr/index.jsp>
- 박근혜 (2015). 강원 창조경제혁신센터 출범식. Відновлено з <https://www.pa.go.kr/index.jsp>
- 오필석 (2022). 과학 교육에서 기능 중심의 과학 탐구에 대한 비판적 고찰. *Journal of the Korean Association for Science Education*, 40(2), 141-150.
- 이상 (2014). 날개. Відновлено з <https://preview.ridibooks.com/books/111013139>
- 장류정 (2022). 시차. 동아.
- 차재호 (2005). 한국심리학의 발전과정과 현재. *한국사회과학*, 제 27 권 제 1-2 호, 167-184.
- 최현배 (1971). 우리말본. 정음문화사.
- 한국일보. (2022, Жовтень 10), с. 1-7.
- 세기 소녀 (2022). Скрипт кінострічки.